

Vesoljček prihaja na prvi tir...

O Vesoljčku, imenovanem E. T., malo pozneje, zdaj le nekaj besed o OKTOBRSKO-NOVEMBRSKEM sporedu v OTROŠKEM KINU MOJCA: uvaja ga repriza slavnega francosko-afriškega filma o živalskih norčijah »TA ČUDOVITA BITJA«, ki ga je pri nas videlo mlado in staro, seveda film, v katerem se sloni opijanjajo, film, v katerem vse te naše čudovite divje živali plešejo Straussov valček. Kar stopite v MOJCO in si ga še enkrat ogledajte. Sledi mu ameriška risanka ZAJČEK DOLGOUHI NA MAH DVE MUHI: vsi znani in manj znani junaki risanega filma se zvrstijo v zanimivih prigodah, ki jih ponuja ta filmska lepljenka. Potem pa še ponovitev domačega filma DEČEK IN VIOLINA režiserja Jovana Rancića: zgodba nas popelje v hude čase tik po zadnji vojni in o skupini dečkov, ki so svoj dom našli v Zavodu za otroke padlih borcev. Pridite in ogledajte si film!

Rekli smo, da bomo kaj več povedali še o tako težko pričakovanem E.T.-ju, Vesoljčku, ki se je sam znašel na tujem planetu Zemlji in se sprijateljil s skupino otrok, ki ga skrivajo pred grdimi naklepi starejših. Vse kaže, da bo film le zagledal beli dan na šišenskem platnu, če pa ne, si ga boste že ogledali kje drugje. Še pred njim pa prihaja na spored eden najnovejših TARZANOV, in sicer ameriški film režiserja Johna Dereka z novim Tarzanom Milesom O'Keefejem in lepoticco Bo Derek kot Jane. Igra pa še znani Richard Harris. Gre za eno starih in znanih zgodb: leto 1900, srce Afrike. Jane pluje po reki k svojemu čudaškemu očetu, raziskovalcu Parkerju, ki jo vzame s seboj na svoje avanture. Napade jih pleme »divjakov« in Tarzan seveda reši Jane. Itd.

Tudi BUD SPENCER ni od muh, še zlasti ne, če reče (in tak je seveda tudi naslov filma): »Bog odpušča, jaz pa ne!« Gre seveda za eno že znanih in priljubljenih pustolovskih komedij — tokrat v režiji Giuseppeja Collizija — z dvema protagonistoma, ki sta postala že pravi filmski tandem: BUD SPENCER in TERENCE HILL.

Tudi ameriški western GHEYENI V BOJU ZA ŽIVLJENJE režiserja Keitha Merrilla je po svoje zanimiv: je prvi film v jeziku ameriških Indijancev. V glavnih vlogah nastopajo: Trevor Howard, James Remar in Serene Jedin. Za vse okuse torej nekaj: od Tarzana, Buda Spencerja do westerna in Vesoljčka. Izberite si kaj zase!

Matevž Jekler-Iztok o delu, življenju in tovarištvu

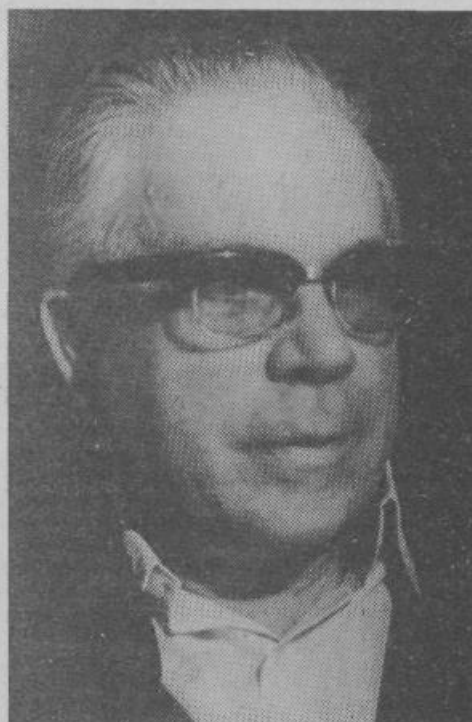
Jeklerjeva ostrina še ni otopela

»Jaz,« je dejal 59-letni Matevž Jekler-Iztok, »jaz ne odobravam podpor in kritja socialnih razlik tistim, ki delajo. Osebnost bi bil užaljen, če bi ob poštenem delu prejel socialno podporo. Če bi bil človek za svoje pošteno delo pošteno nagrajen, podpore zanesljivo ne bi potreboval.«

Z razsodnim, mirnim Matevžem Jeklerjem-Iztokom sva se menila v njegovi delavnici v Medvodah. Matevž je tako rekoč Šiškar, saj že 15 let v naši občini obdeluje kovine, stanuje pa še ne. Toda tudi stanoval bo kmalu in z Medvoščani delil svoj delovni ter prosti čas. Besedovala sva tudi o tovarištvu.

»Tovarištva je največ v času, ko so ljudje v stiski. Takrat se ta vrtilina najbolj izkaže. Danes, ko vsi iščemo materialne dobrine, tovarištvo pogosto odpade. Glejte, mi borci, smo srečni in veseli, da se vidimo.«

Matevž je Jeseničan po rodu, v delavski družini so bili vsi železarji. 15. junija 1943 je 17-letni Matevž z

očetom odšel v partizane. Šli so ponoči, bila je lepa, topla noč. Radovna, ki so jo bredli, pa prekleto mrzla.

»Prišel sem v Jeseniško-bohinjski odred, kmalu v Gorenjsko brigado, ki se je po napadu na Turjak preimenovala v Prešernovo.« V Davči so srečali vojke s topom in kmalu ugotovili, da je to orožje, s katerim je mogoče veliko doseči v boju proti sovražniku. Jože Žirovnik-Mičo, bivši starojugoslovanski artiljer, je vsem v napadu na Leskovci pokazal, kako zadeneš postojanko, Nemci pa so bežali. Matevž in oče sta kmalu odšla med artiljerce.

»Novembra je bil oče ranjen in je 3. decembra 1943 ranam podlegel. Jaz sem bil ranjen 27. decembra in sem šel v bolnišnico Prtvoč zvedel, da očeta ni več. Ležal sem v isti postelji, na kateri je preminil oče. Takrat mi je bilo najhuje...«

Potem se je Matevž v celoti držal partizanske artiljerije, ki je iz čete prerasla v bataljon, divizion in artilerijo IX. korpusa.

»Spočetka je bilo partizansko znanje skromno, saj nismo imeli nič. Znali smo le tisto, kar so nam povedali stari borci. Za začetek smo pogledali kar skozi cev in vse skupaj je bilo narejeno bolj s srcem kakor z znanjem. Tudi z municijo je bilo težko. Razdirali smo stare granate in jih prilagajali topovom. Kovinske kape streliva so delali v naših delavnicah v Cerknem, granate so padale po tleh in šele po vojni sem zvedel, da kar pade na tla, ni več uporabno. Kdaj pa kdaj so nam »zacvetele« tudi cevi orožja.«

Kakorkoli že, Matevž je bil med tistimi, ki so osvobodili Trst in tudi med tistimi, ki so ga morali s solzami v očeh zapustiti. Pa vendar.

»Veliko je lepega v življenju. Rodi se otrok, človek se poroči, številne so radosti. Toda za nas je bil najlepši konec vojne. Mir. To je bil konec lakote, žeje po boljšem in ponovno smo zaživel kot normalni ljudje.«

Kapetan Matevž Jekler se je demobiliziral 1952. leta. Po 15 letih službovanja v delovni organizaciji se je leta 1967 vrnil k svojemu pravemu delu.

»Učil sem se na Jesenicah za kovinostrugarja in tako sem vzel obrt, ki jo opravljam še danes. Pravzaprav vse skupaj vodi soproga.«

Nemara bo vse to nekoč vodil sin, ki je zdaj pri vojakih. Nedolgo tega sta z ženo svojega edinca obiskala. Dobro prestaja svoje vojaško življenje. Z Matevžem sva potem spregovorila še o dandanašnjih ravnanjih.

»Družba?« se je vprašal in sila mirno pogledoval skozi naočnike. »Nič bi ne bilo napak uporabiti star partizanski postopek. Poveljujemo, ki ga je lomil, so vzeli čin in moral je začeti znova. Tudi danes bi tak postopek nikomur ne škodil. Manj govoriti in več delati. Nihče drug nas ne bo reševal, rešitev je le v delu.«

Stopila sva na dvorišče. Dež se je ponujal, vendar pa je Matevž svetlo pogledoval v jesensko svino. Tu, na temle kosu zemlje, je srečen. Opravlja svoje delo, daje občini in družbi, kar jima gre, nekaj pa ostaja tudi njemu. Pravzaprav si z lastnimi rokami zasluži za pošteno, a nikoli razkošno življenje...

Bogomir Šefić
Foto: Marjan Ciglič

Yu kompresorji

Slovesnost, nagovori, kulturni program... Otvoritev novega zdravstvenega doma iz sredstev samoprispevka, toliko pomembnega za kraj!

Tri mesece pozneje!

Pokvarila se je kompresorska postaja, s čimer je onemogočeno vrtnanje zob v zobozdravstveni ordinaciji. Je v garanciji in okvaro sporočijo ZIL. Po treh dneh serviserjev še ni blizu, pred vrati ordinacije pa ljudje godrnjajo, opravičilo skorajda ne verjamejo. Odgovorni nato pokličejo servis v Doboju, kjer pa odgovarjajo, da nimajo denarja, da bi poslali ekipo serviserjev na teren. Sledi telefonski razgovor s sorodnim proizvajalcem v naši republiki, toda njih ne zanima, da gre za zdravstveno ustanovo, češ, zakaj pa ste aparature kupili pri drugem proizvajalcu.

Četrty dan pa so poklicali vzdrževalce iz bližnje delovne organizacije, ki so okvaro nemudoma odstranili.

Kompresorska postaja spet dela, številni občani pa so spoznali, da se za lepo fasado zdravstvene ustanove skriva tudi slaba kakovost opreme domačih proizvajalcev, ki jim je garancija le ničvreden papir.

C. Ramen

POMOČ POTRESNEMU OBMOČJU

Rdeči križ iz krajevne skupnosti Komandanta Staneta je v akciji solidarnosti z ljudmi na potresnem področju Kopaonika nakazal prek RK Slovenije denarno pomoč 10.000 dinarjev ter se tako pridružil številnim drugim darovalcem.